

ning, ville andre af Forslagets Bestemmelser ikke undlade indirekte at øve deres Virkning. Reglerne om Konkurs ville indeholde en betydelig Opfordring for Sparekasserne til at undgaa Anbringelse i stærkt fluktuerende Værdier, ligesom de ville bringe Interessen af at holde Reservecfond til deres Bevidsthed paa en ret indlysende Maade. De detaillerede Bestemmelser om Vedtægten's Indhold ville medføre, at enhver Sparekasse nødes til at tage Spørgsmaalet om Rente, om Midlernes Anbringelse osv. op til en almindelig Afgjørelse, hvis Forandring ganske vist ikke som Regjeringsforslaget kræver en ny Lov, men som dog gjør en saadan mere almindelig Overveielse nødvendig, som naturligt forudsættes ved Ændringer i Vedtægterne, og som ikke let lader sig forene med den for Bankerne eiendommelige Bevægelighed. Dernæst tror Udvalget at turde forudsætte, at den større Offentlighed og deraf følgende Kritik, som Forslaget tilstræber, efterhaanden vil fæstne i den offentlige Mening en Opfattelse af Sparekassernes Betydning og Opgave, som vil være istand til at øve et tilsvarende Tryk ikke blot paa de enkelte Bestyrelser's mulig udseende Foreskninger, men ogsaa paa Publikums Opfattelse af Forholdet mellem Risiko og Gevinst, mellem Udbytte og Sikkerhed.

I Genhold til det saaledes Anførte foreslaar Udvalget tilsvarende Ændringer i Regjeringsforslaget. Da Behandlingen i Udvalget imidlertid har ført til en gennemgaaende Omredaktion og Omflytning af Forslagets Stof, har man anset det for ønskeligt at udtrykke disse Ændringer i en ny Affattelse af Lovforslaget, der for den overveieende Del støttes af hele Udvalget og iøvrigt af et Flertal, hvis Sammenfætning vil fremgaa af de Underændringsforslag, hvori forskjellige Mindretal paa enkelte Punkter have udtrykt en afvigende Opfattelse.

Medundertegnede Scharling har vel i det Hele, uden dog paa ethvert Punkt at tiltræde den foranstaaende Begrundelse, kunnet slutte sig til Udvalgsflertallet's Forslag til en forandret Affattelse af Loven, i den Erkjendelse, at Vedtagelsen af dette Forslag under alle Omstændigheder vil være et væsentligt Fremskridt fra den nu bestaaende Tilstand, men maa dog fastholde, at der er Anledning til i Sparernes Interesse at gaa noget videre end til de her foreslaaede Bestemmelser. Medens heller ikke dette Mindretal kan finde det rigtigt eller nødvendigt at paalægge samtlige Sparekasser de i det forelagte Lovforslags § 2 indeholdte væsentlige Indskrænkninger i den dem hidtil tilkommende Dispositionsfrihed, kan det paa den anden Side dog ikke finde det rigtigt eller stemmende med Sparernes Interesser at indrømme samtlige Sparekasser en saa ubunden Dispositionsfrihed som hidtil. Der er efter dette Mindretal's Formening en meget væsentlig Forskjel paa den Sikkerhed, som de forskjel-

lige Sparekasser yde dem, der indskyde deres Penge i samme, eftersom de nemlig have en i Forhold til Risikoen passende, enten reel eller personlig Sikkerhed, at tilbyde eller ei. Dette Mindretal kan finde de af Udvalget foreslaaede Bestemmelser fuldstændig tilstrækkelige, hvor Læsen er om en Sparekasse, der har et større eller mindre Antal af vederhæftige personlige Garanter, som paatage sig at dække et eventuelt Tab, eller om Sparekasser, der have en opsparret eller paa anden Maade tilveiebragt Garanti-Kapital (Reservecfond), hvoraf indtrædende Tab kunne ventes dækkede. Men overfor Sparekasser, som ikke tilbyde nogen personlig Garanti for, at Sparerne ville blive holdte frie for Tab, og som heller ikke have opsamlet en Reservecfond af passende Størrelse, og hvor det altsaa er givet, at ethvert indtrædende Tab maa ramme de indsatte Sparemidler, er det formentlig en Pligt imod Sparerne at forlange, at der kun disponeres over de indsatte Midler paa saadanne Maader, der give den størst mulige Sikkerhed imod Tab og gjøre saadanne lidet sandsynlige. Dette Mindretal har derfor anset det rettest at stille Forslag om Tilføjelse af en hertil sigtende supplerende Bestemmelse, og formener, at der ikke fra Hensynet til Sparekassernes hidtil havte Frihed eller det Ønskelige i, at der fremdeles indrømmes dem den størst mulige Frihed i deres Bevægelser, kan hentes nogen bespøret Indvending imod disse indskrænkende Bestemmelser, eftersom det staar enhver Sparekasse frit at unddage sig den ved at tilveiebringe en passende Garanti af den ene eller den anden Art, i hvilken Henseende Forordningerne i Ændringsforslaget ere satte saa lavt saa muligt.

Et Mindretal (Buch, Dage, Suel) er i det Væsentlige enigt med Flertallet, men maa, navnlig hvad Spørgsmaalet om Bankernes Stilling angaar, indtage en særlig Stilling, hvortil medundertegnede Scharling slutter sig.

Der er efter vor Formening ved den i § 11 trufne Afgjørelse ikke gjort Forsøg paa at løse det vanskelige Spørgsmaal om Forholdet mellem Banker og Sparekasser; men man har foretrukket at overhugge Knuden ved at søge at gjøre det umuligt for fremtidige Banker at modtage Sparekasseindstus; thi at en Unddragelse af Lovgivningens Begunstigelser med Hensyn til Sparekassevirksomheden i allerhøjeste Grad vil besværte og gjøre Modtagelse af Spareindstus, trænger neppe til nærmere Paavisning; og skulde man ikke bestomindre fra Bankernes Side finde paa Udveie til at undvære disse Begunstigelser og dog drive Sparekassevirksomhed i større Omfang, vil den mislige Følge indtræde, at Bankerne omgaa Lovens Hensigt og opnaa at drive Sparekassevirksomhed uden nogenformelt Kontrol fra Statens Side. Følgen af den foreslaaede Bestemmelse vil da blive, dels at Stiftelsen af nye